

A 10. C kalandjai a Balatonnál

Az osztály már türelmetlenül várta június másodika reggelét, amikor végre elindult a buszunk a magyar tenger felé. Első állomásunk a Veszprémi Állatkert volt, amely lankás, hús ösvényeivel, változatos látványvilágával, az állatok számára kényelmes, megfelelő nagyságú kifutóival igazán kellemes délelőtti programnak bizonyult.

Kora délután, siófoki szálláshelyünk birtokba vétele előtt bevásároltunk a vacsorára szánt paprikás krumplihoz, melynek közös esti elkészítése is csapatépítő terveink között szerepelt, és valóban azzá is vált. Osztályfőnökként is lehetőségem nyílt egy új oldaláról megismerni a gyerekeket, de elmondásuk szerint egymás iránt is sikerült jobban megnyílniuk, még erősebbé kovácsolniuk az osztályközösséget. A jó hangulatú bográcsozás és az azt követő nagy beszélgetések előtt persze feltérképeztük Siófokot, nem maradhatott el a nyári bulik (akkor még kissé kihalt) helyszíne, a Plázs, a sétány, a bátrabbak pedig a Balatonba is bemerészkedtek, jót pancsoltak a naplemente fényében.

Másnap kelteni sem kellett a gyerekeket, a fiúk már korán reggel szorgoskodni kezdtek, néhányan az ő konyhájukban sülő bundáskenyér illatára ébredhettek. Az internetes időkép ekkor már sajnos esőfelhőket is rajzolt fölénk, de sikerült jól időzíteni a kirándulási helyszíneket: először Tihanyba keltünk át komppal, így még remek időben csodálhattuk a gyönyörű, sajátosan türkiz tavat, majd a Tihanyi Apátság lenyűgöző kilátását. Elolvastuk a mitológiai Ekhó történetét, kipróbáltuk a visszhangot, találgattuk, hol írhatta Csokonai *A tihanyi ekhóhoz* címzett versét, melyet hetekkel előtte tanultunk épp. Az eső már a Levendulaház múzeuma előtt ért utol minket, és amíg a látogatóközpontban ismerkedtünk a levendula történetével, gyógyhatásaival, szerencsére odébb is álltak a viharfelhők. Kisvonattal tértünk vissza újra a komphoz, hogy immár elköszönjünk lélekben a szép balatoni tájtól, látképtől.

A hazafelé út természetesen nem múlhatott el „mekizés” nélkül, és bár fáradtan, de élményekkel telve érkezünk meg Ráckevére fiatal sofőrünkkel, Norbival, akit az osztály nagyon megkedvelt. Külön köszönettel tartozunk Békésné Balázs Edit tanárnőnek, aki lelkesen, ugyanakkor végtelen türelemmel kísérte az osztályt immár második alkalommal, és egyöntetű kérésünkre megígérte, hogy legközelebb is eljön velünk. Ha az a kirándulás is legalább ilyen jól sikerül majd, én is szívesen megyek jövőre is. 😊